

No. 7. }

Juli 1886.

{ 12te Aargang.

A. B. C.

(Tildels efter Claudius.)

A.
 Agt paa den Stemme i dit Bryst,
 Som er en Klang af Herrens Røst.

B.
 Beraad dig ei med Risp og Blod,
 Men flyt i Herrens Rjød din Fod.

C.
 C kunde sjernes af vort Sprog,
 Men ABC vi elske dog.

D.
 Dvæl ikke i de Dines Maad;
 Det ender dog med silbig Graad.

E.
 Eendigt er af Alt den Maad,
 Som Alting vil og Intet kan.

F.
 Forlad dig ei paa Verden tryg,
 Den er som Skum paa Vølgenes Ryg.

G.
 Guld er ei Alt, hvad glimre kan,
 Guldminen er i Kanaan.

H.
 Hug du dit Afgudsbilled ned,
 Det stjæler al din Fryd og Fred.

I.
 I dig en stakkets Slave bo'r;
 Gjør du ham fri, paa Herrens Ord.

J.
 "Ja" er til evig Tid Guds Ord,
 Ei "ja og nei", som Verden tror.

K.
 Kjæmp selv, gjør ei med Andres Væst;
 Hjemmebagt Brød dog staar sig bedst.

L.
 Løst kun din Byrde, kast den saa
 Paa Gud! - din Kraft kan ei forslaa.

M.

Martha blandt Herrens Venner smukt
 Os minder om hans milde Tugt.

N.

Naturen smykke kan vor Grav,
 Men Naaden rejser op deraf.

O.

O, Herre, mind os altid paa,
 Vi gaa til Døden, hvor vi gaa!

P.

Pib ei i Fingrene ad Høer!
 Det falder Strach Karrefærd.

Q.

Q er et Spøgelse nu kun;
 Må'n du det ned til Havsens Bund!

R.

Nok Jogens Met indtil din Død,
 Saa skal du finde Ven i Nød.

S.

Straf kun det Onde uden Sky,
 Men kryb ei selv imens i Ly!

T.

Tørst ikke efter Hevn og Blod!
 Tilgivelse var nok saa god.

U.

Ulykkelig er den, som tror
 Paa Lykken, ei paa Livets Ord.

V.

Vrag ei en gammel Ven især,
 Thi Venner vore ei paa Træ'r.

X.

Xantipper Hayes ei i Snes,
 Thi der er kun een Sokrates.

Y.

Ynt bæres til saa mangen Nød,
 Kun Herrens Medyndt fri'r fra Død.

Z.

Z indtil videre dog spar!
 Husf: Boraster, Zebra, Zar.

Æ.

Ærværdighed kan Nar ei lave,
 Den er en Høstblomst i Guds Have.

Ø.

Øv Met og Sjæl, gjør hver Mand godt,
 Men A og Ø er Jesus blot.

Chr. Borch.

De smaa Ræve.

Sal. Høisang 2, 15. Luk. 13, 32. Matth. 8, 20.

Der er bleven skrevet en hel Bog om "de smaa Ræve, som fordærve Binaardene". Forfatteren til denne Bog anvender "de smaa Ræve" som et Billede paa de tilsyneladende ubetydelige Feil, men som dog alligevel ere istand til at berøve vort Liv dets Glæde og Lykke. Denne Bog er skreven for Børne; men mon vi ikke ogsaa kunne finde "smaa Ræve" hos Børnene?

En Ræv, som bringer megen Fortræd i Børnekammeret, er den gnavne, misfornøiede Tone, som maasse tidt ikke er Andet end en Vane, men som er lige ubehagelig for dem, som maa høre paa den, da det lyder, som om Axel virkelig er uartig, eller Marie virkelig i daarligt Humør. Lad os kjøre den Ræv ud, den begynder med at knurre, men den vil snart bide os, hvis vi ikke itide blive den kvit.

"Det er mit! det er mit!" er et Jndlingsudtryk hos mange Børn; men netop her finde vi en ganske utaalelig Ræv. Om det ogsaa er dit, kan du vel nok taale, at en Anden ser derpaa. Kan du ikke unde Andre end dig selv at have Glæde deraf? Gjør ikke som Hunden, der lægger Poterne paa det Ben, den har faaet at gnave paa, medens den knurrer og ser til alle Sider, som om den vilde sige: "Det er mit, og Ingen skal faa Lov til at tage det fra mig."

Zusket om altid at være den Første, er en anden liden Ræv. Naar Drengene lege Krig, ville vi altid finde nogle, som ikke ere tilfredse, uden at de saa Lov til at være General; lege de Stole, ville saadanne Drengene altid være Læreren. Nogle Smaa-piger ville altid være Moder med deres Legekammerater til Børn, eller Frue med Kammeraterne til Tjenere. Børn med det Sind fordre altid den første Plads i Binduet eller ved Kaffeovnsgilden; ved Bordet ville de først af Alle have Mad, de ville se al Ting og høre al Ting for nogen Anden. Sid de itide ville jage den Ræv bort, ellers vil den inden kort Tid forstyrre hver god og elskværdig Egenskab hos dem.

"Dette ligner aldeles min Søster eller min Broder eller min Skolekammerat," tænke nu maasse nogle af mine unge Læsere. At! her møde vi en anden Ræv i denne saa almindelige Tilboielighed til at se paa Andres Feil, medens vi glemme vore egne. Det kan maasse være, at du i mange Henseender staar over dine Kammerater; men du kan meget let komme til at staa under dem alle; thi denne Egenfjærighed er værre end alt det Andet.

Vi have hidtil talt om Ræven som et Billede paa vore Feil; men nu ville vi vende os til det virkelige, lyslevende Dyr. Ræven er et listigt ondskabsfuldt Rovdyr, seet med alt Anset end venlige Dine af Landmændene og Husmodrene. I Eventyrene er det altid Ræven, som maa fremstille de daarlige Karakterer, rede til hver ussel og bedragerisk Handling. I Bibelen benyttes Navnet Ræv til at udtrykke en stærk Misbilligelse; saaledes siger for Exempel vor Frelser om Herodes: "den Ræv".

Endogsaa de vilde, rovbegjærlige Ræve have Huler under Jorden, som for dem ere et Slags Hjem. Vi kjende jo Alle vor Frelseres rørende Svar til den Skrifstloge, som bad om at maatte følge ham, hvor han gik: "Ræve have Huler og Himlens Fugle have Næder, men Menneftens Son har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved." For vor Skyld forlod vor dyrebare Herre og Frelser sit Hjem i Herligheden og blev en hjemløs Vandrer paa Jorden. Hvad kunne vi gjøre for ham? Hvert lille Barn, som for Jesu Skyld værner sig af med en til syneladende nok saa liden Feil, kan derved bringe ham et Offer, paa hvilket han ser med Glæde og Velbehag.

(Efter "Barnens Bøn".)

Ordsprog fra Estland.

Et Barn, som vøjer op uden Aved, dør uden Vre.

I Guds Pose er der altid Lægemidler. Skjønhed er ikke nok til at fuge en god Grod.

Et Barns Tro.

(Frit efter "Bubbärarn".)

En Lærer talte en Gang om Troen paa Gud og søgte at forklare den for sine Skolebørn ved følgende lille Hændelse, han selv havde oplevet. Han var en Dag lyssefsat i en mørk Kjælder i sit Hus, hvor man kun kom ned gennem en Lem i Gulvet. Hans lille treaars Datter vilde gjerne ned til ham og raabte: "Er Fa'r der? hvordan skal jeg komme ned til Fa'r? det er ganske mørkt!"

"Ja, det er sandt nok, mit Barn," svarede Faderen, men jeg staar her i Mørke og ser godt dig, selv om du ikke kan se mig."

"Men Fa'r, jeg kan slet ikke se dig!"

"Det ved jeg, min lille Pige; men, da jeg staar her, kan der ikke ske dig noget Ondt, om du hopper til."

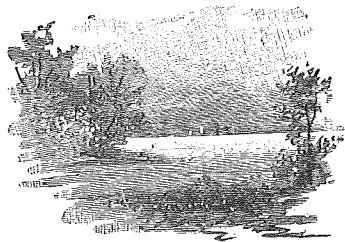
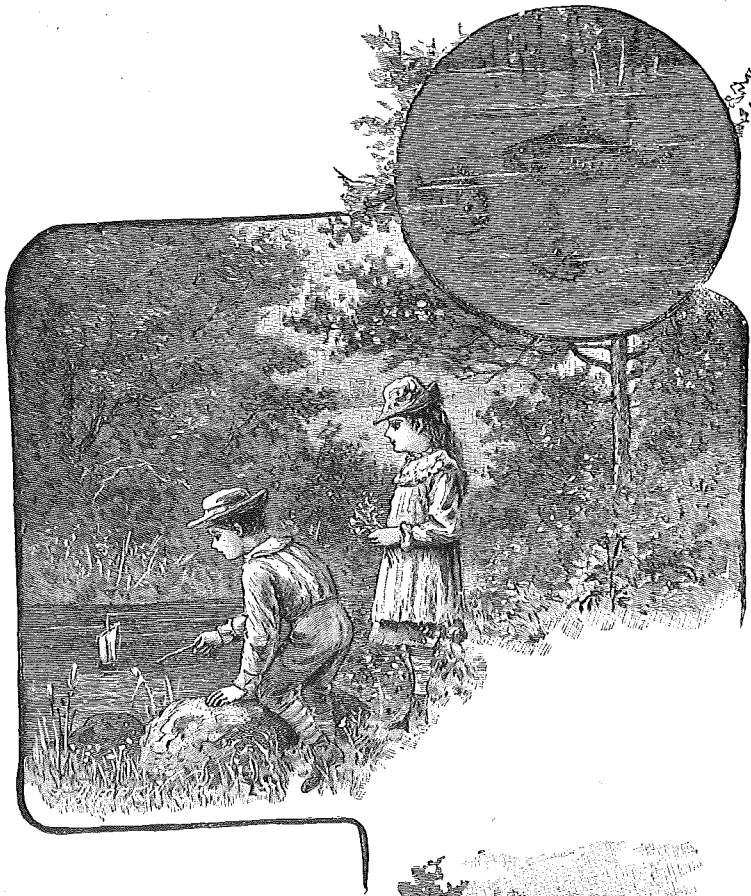
Den lille Marie luffede sine Dine saa høit op, som hun kunde, men kunde ingen Ting se. Hun stod høist betænkelig, men fattede endelig Mod, sprang til og blev greben i sin Faders Arme.

Nogle Dage efter, da hun atter saa Lemmen aaben og vidste, at Faderen var der nede, raabte hun: "Fa'r, maa jeg springe ned til dig igjen?"

"Ja, strax, mit Barn," var Svaret, og han naaede knapt hen under Lemmen, før hun i sin barnlige Glæde kom springende ned i hans Arme. Da hun faldt ham om Halsen, sagde hun: "Fa'r, jeg vidste godt, at jeg ikke kunde falde, for du var her jo!"

"Kjære Børn," sluttede Læreren, "kunde vi blot rigtig betænke, at vi Alle ved Daaben ere blevne Guds Børn og have faaet Lov til at kalde ham vor Fader og Jesus vor Frelser, saa vilde vi heller ikke være bange for Noget i Verden. Ikke en Gang for Springet ned i den mørke Grav — vor Fader tager jo imod os!"

Fiskejagt.

Professoren og Ratten.

En dygtig Læge, berømt, lærd og stor Taler, har med største Ro udtalt det store Ord: "Jeg kjender hvert Sted og hvert Stykke af det menneskelige Legeme; men aldrig har jeg fundet det mindste Spor af en udødelig Sjæl." Det er gaaet den berømte Professor, der med sin Kniv søgte Sjelen i Legemet, ligesom Ratten, der med behændige Spring havde fanget en Rattergal

og nu med sine Kloer søgte efter den deilige Sang. Til trods for de omhyggeligste Efterforskninger fandt den ingen, og, selv da den havde ædt Fuglen, og helt optaget den lille Sanger i sig og nu ogsaa vilde synge lige saa vakkert, njauede den som før.

Hvem har sig klogest ad, Professoren eller Ratten?

Christoforus Træben.

Den første Fangst.

The first Catch

One.

Two.

Three.

Four.

Five.

I
caught
a
fish
alives.

Why
did
you
let
him
go?

He
bit
my
little
finger
so.

Forskjellige Grunde.

En liden Dreng havde lyst til at plukke Bær af et Træ, som hans Fader havde sagt, han ikke maatte røre. "Bær ikke bange," sagde hans onde Kammerat; "thi om din Fader saar det at vide, er han for god af sig til at gjøre dig Noget." Den lille Gut betænkte sig et Dieblit og sagde derpaa: "Det er netop den bedste Grund for mig til ikke at røre Bærene. Skulde jeg altsaa, uagtet Fa'r ikke vilde gjøre mig Noget, dog gjøre ham Sorg ved at være ulydig?"

Smaaftykker.

Bagtalelse. Det er godt for Guds Børn, at man ofte bagtaler og modslger dem, tænker og taler ilde om dem, uagtet deres Vandel er god; thi dette tjener til Ydmyghed og bevarer for Ærgjerrighed.

Sønnen er Dødens Broder og denne saa lig, at jeg itt vover at overgive mig til den uden først at bede til Gud.

Giv Narren en Sællepibe, han sprænger den dog.

May og Robert,
eller
Uretfærdigt Guds har ingen Velsignelse.

(Fortjættelse.)

Robert blev forbløffet tilbage: "Hvorledes kunde May være saa fornøiet?" spurgte Robert sig selv, efter at han dog havde gjort noget Urigtigt, og Moderen havde sagt sin lille Søn, at man efter det altid maatte være uheldig Alt, og hvor ganske anderledes talte May med ham nu; imorges havde han været saa ventlig, nu nylig havde han foragtelig kaldt ham: Broder Langnæse. Han blev ung om Hjertet, — naar han blot havde kunnet sige sin Moder Alt! Vilde hun kanske været af den Mening, at han skulde have taget Pengene? En Krone og tredive Ore havde han endnu kunnet faa, . . . hvor me et det var! . . . saa meget havde han endnu aldrig eiet. — Kun engang et skinnende Tiroestykke. Han blev saa urolig, han maatte stadig tænke paa Alt, hvad han havde kunnet kjøbe.

Dagslyset tog imidlertid mere og mere af, han stod op; han turde vel ikke tale med sin Moder; men han vilde gaa til hende, i hendes Nærhed havde han det altid bedst.

Ikke saa hurtig som imorges, men ganske langsomt steg han opad Trappen og traadte sagte ind i deres Tagkammer for ikke at vække sin Moder; men hun var allerede vaagen og kaldte svagt paa sin Søn, at han kunde komme hen til hende. Hurtig sprang Gutten hen til Sengen og kysede den Syge.

"Er du bedre, kjære Moder?" sagde han ivrig.

"Jdetmindste ikke værre, min Søn! Sæt dig ved Siden af mig, jeg vil sige dig Noget." Gutten adlød.

"Siden jeg vaagne, har jeg overveiet Noget med mig selv, Robert, og er kommen til den Beslutning, som vil blive meget tung for mig, men som dog maa udføres."

Nysgjerrig betragtede Gutten sin Moder.

"Rægen forskrev mig imorges Medicin, som han paastod, at jeg maatte bruge, hvis jeg vilde blive frisk igjen; — men du ved,

Robert, de give os intet paa Apotheket, uden naar vi betale fontant, og vi have ikke en Ore"

"Alt, Moder, hvad skulle vi gjøre?" Robert havde i sin Sorg gierne kunnet skrigt høit; men han tænkte paa Doktors Ord og forsøgte at være saa rolig som muligt.

"Der findes en Udvei; vi maa sælge din Faders Veste."

"O, Moder, den skønne Veste, som du aldrig har villet give fra dig, som du er saa glad i"

Det forekom Gutten, som hørte han Moderen hulke; det var for mørkt, til at han kunde se hendes Ansigt; pludselig randt Rægens Raabud ham i Sinde. "O Moder, du maa ikke tale! Rægen sagde mig, at jeg skulde bede dig ikke gjøre det, ellers vilde du blive daarliaere! O Moder, kjære, lille Moder, græd ikke!" "Ja du har Ret, imorgen tidlig kunne vi tale videre derom, — indtil da vil jeg fremdeles overveie det. Tænd et Lys og klæd af dig, for at du kan lægge dig til at sove; du maa være træt, Barn."

"God Nat, Moder, vær ganske rolig, for at du snart kan blive frisk igjen," sagde Robert, idet han kysede den Syges Ansigt. Snart laa den Lille i sin Seng; men han kunde længe ikke sove; thi han tænkte paa Alt, hvad der var foresaldt idag; hans lille Hjerte var saa uroligt: "Havde han handlet rigtig eller ei? Havde det ikke været Synd et tage Pengene? Havde han taget imod dem saa havde han nu strax kunnet hente Medicin til sin Moder, og imorgen vilde hun være frisk. Hvis hun blev daarligere, var han maasse Skyld deri. Han havde været bange for at gjøre Uret; men May: paastod, det var ikke urigtigt! Og hvor fornøiet havde ikke denne været over sin Kniv! O, naar han blot havde turdet spørge Moderen; men det gif ikke an!"

Gjennem Binduet skuede Himmelen besat med Stjerner ned til ham. Gutten saa op til dem; han erindrede sig, at Moderen havde sagt ham: den gode Gud havde skabt dem Alle. — "Den gode Gud, han vidste ogsaa, om det havde været urigtigt at tage

Pengene!" Han reiste sig sagte og knælede ned i sin Seng: "Kjære, gode Gud," bad han, idet han saa op mod Stjernehimlen, "sig mig, var det urigtigt? Du ved, om jeg skulde have modtaget Pengene for dermed at betale Medicin til min Moder. Sorg nu for, at hun ei bliver daarligere, efterdi jeg ikke kan kjøbe hende Noget. Af kjære Gud, sig mig inden imorgen, om jeg tør modtage denne Krone og trevise Dre af Max?" Beroliget lagde Gutten sig ned; neppe havde hans Hoved berørt Pudsen, før han allerede var slumret blidt ind.

Det var i Graatlysningen, da Robert igjen vaagnede; han var forstrækket faret op af Sovne; han vidste ikke hvorfor og gned sine Øine. Da hørte han Moderen stonne høit; hun syntes ikke at kunne drage Pusten "var hun daarligere — skulde hun kanske dø?"

Robert sprang ud af sin Seng og til sin Moders Reie: "D. hvad feiler dig?" spurgte han forstrækket, da han saa, hvor angstelig den Syge kastede sig frem og tilbage. Denne aabnede pludselig Øinene og betragtede forbausset den lille Stikkelse; hun stonede nu ikke mere, aandede ikke mere tungt. "Hvad er paa Færde Robert?" spurgte hun.

"Du vakte mig op, og derfor troede jeg, du maatte være daarligere!" svarede Gutten.

"D nei, Gud være Lov, jeg er meget bedre! Jeg havde kun en meget slem Drom, jeg saa dig, mit eneste, kjære Barn, i stor Fare; du gif ved Randen af en stor Afgrund, og En vilde støde dig ned, men Gud være priset, det var kun en Drom?"

"D, du er virkelig ikke daarligere, Moder?" spurgte Gutten.

"Nei, mit Barn, den lange Sovn igaar gjorde mig uendelig god, og nu er mit Bryst meget lettere, Gud ste Tak; jeg tror, han vil gjøre mig frisk ogsaa uden Medicin....."

"Altsaa gjorde det ikke Noget, at jeg ikke tog imod Pengene? D, Moder, jeg vidste ikke, om det var urigtigt at gjøre det eller ei....."

"Om, hvilke Penge taler du, min Gut?"

"Jeg vilde igaar saa gjerne fortælle dig det Moder, jeg siger dig jo stedse Alt; men Doktoren forbad mig at tale med dig, eller at lade dig tale, og jeg var saa ulykkelig!....."

"Mit stakkars Barn! Nu kan du fortælle mig Alt!"

Et Glædeskrig var nær kommet over Roberts Læber, men han holdt inde: "Nei Moder, jeg tør ikke gjøre det, ellers bliver du daarligere....."

"Berolige dig, min Son, jeg er meget bedre, og nu kan jeg ikke søre forinden. Tag det Schawl der, tul dig ind deri og sæt dig her paa min Seng."

"Moder, kan det virkelig ikke skade dig, — ellers vil jeg heller vente til i Morgen....."

"Nei, mit Barn, kom kun."

Roberts Hjerte slog høit af Fryd, at han havde saa længe længtet efter at saa sine Moderen Alt. Snart sad han paa Sengen, varmt indhyllet, og fortalte nøiagtig, og imedens blev Stjernerne blegere og blegere derude, og Himmelen, som lyste ind gjennem Tagvinduet, blev rosenfarvet, og Fuglene sang sine Morgensauge: "Moder, skulde jeg have taget imod Pengene?" spurgte han endelig, efter at han havde endt sin Fortælling.

"D nei, mit Barn, nei vist ikke! Du handlede fuldkommen rigtig i at afflaa det! Det vilde ikke have bragt dig nogen Velsignelse, thi — Uretfærdigt Guds har ingen Velsignelse!" Heller, meget heller vilde jeg do end blive frisk derved, at mit Barn skulde udstrække sin Haand efter Noget, som ikke retmæssig tilhørte ham.

Det er haardt at være fattig og maatte lide Nød; men hvor godt lader det sig ikke bære, naar man har en ren Samvittighed og føler, at Guds Nie kan tilsmile os. Hvor ganske anderledes er det, naar en Uretfærdighed trykker paa En, da kan man ikke blive glad, og, selv om man besad al Verdens Rigdomme, saa var man dog et betlagelsesværdigt Menneſte." "Moder" afbrød Robert hende hastig, "Max var slet ikke ulykkelig, han glædede sig meget over sin Kniv!"

"En saadan Glæde varer ikke længe, min Son. O, naar de, som ville gjøre Uret, kun vidste, hvor forfærlig den er! Gud er altidende Han ser Alle, og hans Straf udebliver ikke! — Gud ste Tat, at du blev bevaret derfor! Ser du, Herren hjælper altid vi behøve aldrig at fortvivle, — han har gjort mig frisk selv uden Medicin, — og nu kunne vi af Hjertet glæde os derover, det vilde have været ganske anderledes, hvis du havde ladet dig forlede til at gjøre Uret."

(Forts.)

Bibelske Billeder.

Ursula, Friherrinde af Promnitz havde sit Bærelse prydet med skønne bibelske Billeder. Af disse ofte hun paa sit Dødsleie ni egen herlig Trost. Egeoverfor sit Leie havde hun et Billede af Maria i Bethania med et Kors i Haanden. I det hun med Laarer betragtede det, sagde hun: "Du har valgt den gode Del, som ikke skal tages fra dig. Den vil jeg ved Guds Raade heller ikke lade Nogen tage fra mig. Al, hvorofte dog dette Billede har trostet mig! Hvor kjært er det ikke bleven mig!" Ved Siden af hang Billedet af Jesus, som bærer det tabte Faar paa sine Skuldre. Om dette Billede sagde hun: "Jeg har ogsaa lagt mig paa min Herres Jesu velsignede og stærke Skuldre; han vil bære mig ind til den evige Hvile og Salighed; det er jeg vis paa."

En from Kvinde, der nu for over 2 Aar siden vandrede bort herfra, laa engang, da jeg paa hendes Dødsleie kom til hende, fordybet i Betragtningen af det Billede af Peder paa Vardet, som dengang netop stod i "Børneblad", og som viser, hvorledes Frelseren udstrækker sin reddende Haand mod den syntende Peder. Hun havde Laarer i Dinene, det var hende ret en Lyst at døle ved dette Syn, og hun fandt rig Trost deri.

Waade.

Det Første er Veien, vi Alle vil gaa,
De fattige, Smaa, som de Store og Rige,
Og gaa vi den ret, vi Maalet vil naa,
Men finde derhen er just ikke saa lige.

Den Anden falder for Mange lidt trang,
Hvormeget vi eie, kan Ingen vide,
For Nogle for kort, for Andre for lang,
Men giennem den her skal vi Alle stride.

Det Tredte kjender ei jeg eller du,
Men stol paa Herren, gaa tryk den i Møde,
Og hvad du ei ser i det korte Nu,
Det skuer du hjuset i Morgensørff.

Elise Biedsdorff.

Opvæninger

a) paa Gaaden i No. 5:

En Stol.

Rigtig opløst af G. D. G., Sacred Heart, Minn.; R. N. D., Eaton, Wis.; A. S., Swenoda, Minn.; H. H. S., Hillsboro, Pac.; D. A. W., Hixson, Pac.; A. M. K., Starbuck, Minn.; H. K. L., Spring Grove, Minn.; D. G. L., Lake Mills, Iowa.

b) paa trogede Spørgsmaal i No. 5:

Mig selv.

Rigtig opløst af R. N. D., Eaton, Wis.; A. S., Swenoda, Minn.; D. A. W., Hixson, Pac.

Kvittering.

Til "Børnens Jubeloffer" har jeg fra Past. Kavier modtaget og sendt Kasserer Rasmusen \$2.00, nemlig fra følgende 5 moderløse Børn af Clear Lake Mgh., Geoline Antonette, Ellenora, Paul Gerhardt, Hilba Maria og Clara som et Minde om deres Moders, Bernille Holts, hastige og uventede Død, hver 25 Cts., og fra en Ubekendt 75 Cts.

J. B. Frich.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.